

- zasądzenie od Republiki Bułgarii na rzecz Komisji jednokrotnie płatnej kwoty odpowiadającej wyższej z następujących dwóch kwot: (i) kwocie 1 800 EUR dziennie pomnożonej przez liczbę dni, które upłynęły od dnia następującego po upływie terminu transpozycji określonego w tej dyrektywie do dnia zaprzestania naruszenia lub, jeżeli naruszenie trwa nadal, do dnia ogłoszenia wyroku; lub (ii) minimalnej jednokrotnie płatnej kwocie w wysokości 504 000 EUR;
- zasądzenie od Republiki Bułgarii, na wypadek gdyby uchybienie zobowiązaniom, o którym mowa w pkt 1, trwało nadal do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 9 720 EUR dziennie, licząc od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału w niniejszej sprawie, do chwili wypełnienia przez to państwo zobowiązań zgodnie z tą dyrektywą;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/520 z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie interoperacyjności systemów elektronicznego poboru opłat drogowych i ułatwiania transgranicznej wymiany informacji na temat przypadków nieuiszczenia opłat drogowych w Unii ustanawia zbiór przepisów mających na celu osiągnięcie interoperacyjności poboru opłat drogowych oraz ustanowienie podstawy prawnej dla transgranicznej wymiany informacji na temat pojazdów i ich właścicieli lub posiadaczy, którzy nie uiszcili opłat drogowych w Unii.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie musiały wprowadzić w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania tej dyrektywy najpóźniej do dnia 19 października 2021 r. Państwa członkowskie miały również obowiązek niezwłocznego przekazania Komisji tekstu przyjętych przepisów.

W dniu 19 października 2021 r. Komisja skierowała do Republiki Bułgarii oficjalne wezwanie do usunięcia uchybienia. W dniu 19 maja 2022 r. Komisja przesłała Republice Bułgarii uzasadnione stanowisko. Pomimo tego Republika Bułgarii nie przyjęła jeszcze środków mających na celu transpozycję przepisów dyrektywy ani nie powiadomiła o nich Komisji.

(¹) Dz.U. 2019, L 91, s. 45.

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Bułgarii

(Sprawa C-480/23)

(2023/C 321/48)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Ruseva i P. Messina)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1161 (¹) z dnia 20 czerwca 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2009/33/WE w sprawie promowania ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego, a w każdym razie poprzez niezawiadomienie Komisji o takich przepisach, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 ust. 1 rzeczony dyrektywy;
- nakazanie Republice Bułgarii zapłatę na rzecz Komisji zryczałtowanej kwoty w wysokości odpowiadającej kwocie najwyższej spośród następujących kwot: i) kwoty dziennej w wysokości 1 800 EUR, pomnożonej przez liczbę dni liczonych od dnia przypadającego po dniu upływu terminu na dokonanie transpozycji przewidzianego w dyrektywie do dnia usunięcia uchybienia lub w razie braku usunięcia uchybienia do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie; ii) zryczałtowanej kwoty minimalnej w wysokości 504 000 EUR;

- jeśli uchybienie wskazane w tiret pierwsze utrzymuje się do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, nakazanie Republice Bułgarii zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 10 800 EUR za każdy dzień od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do momentu, kiedy wywiąże się z zobowiązań wynikających z dyrektywy;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1161 z dnia 20 czerwca 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2009/33/WE w sprawie promowania ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego ma na celu promowanie i stymulowanie rynku ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów oraz zwiększania udziału sektora transportowego w polityce Unii dotyczącej środowiska, klimatu i energii. Aby osiągnąć te cele nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, aby instytucje zamawiające i podmioty zamawiające uwzględniały przy udzielaniu zamówień na niektóre pojazdy transportu drogowego czynniki energetyczne i oddziaływanie na środowisko podczas całego cyklu użytkowania pojazdu, w tym zużycie energii oraz emisji CO₂ i niektórych zanieczyszczeń.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 2 sierpnia 2021 r. a także niezwłocznie informują o nich Komisję. Przy przyjmowaniu tych przepisów, mających na celu transpozycję dyrektywy, państwa członkowskie zapewniają aby zawierały one odniesienie do dyrektywy lub aby odniesienie takie towarzyszyło ich urzędowej publikacji.

Komisja skierowała do Republiki Bułgarii wezwanie z dnia 29 września 2021 r. Dnia 6 kwietnia 2022 r. Komisja przesłała Republice Bułgarii uzasadnioną opinię. Jednakże Republika Bułgarii w dalszym ciągu nie przyjęła środków transpozycji ani nie poinformowała o nich Komisji.

(¹) Dz.U. 2019, L 188, s. 116.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-320/20 Mainova AG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 27 lipca 2023 r. przez Mainova AG

(Sprawa C-484/23 P)

(2023/C 321/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Mainova AG (przedstawiciel: C. Schalast, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., Mainova / Komisja (T-320/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);
2. tytułem ewentualnym, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
3. obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.